Miercuri, 11 Noiembrie, 2026
† Sf. Mare Mc. Mina; Sf. Mc. Victor, Vichentie și Ștefanida; Sf. Cuv. Teodor Studitul

1 Tesaloniceni 4

1 În sfârșit, fraților, vă rugăm și
vă îndemnăm în Domnul Iisus:
precum ați învățat de la noi cum
trebuie să vă purtați și să-I plăceți
lui Dumnezeu – în care chip vă și
purtați –, așa să sporiți din ce în
ce mai mult.

2 Fiindcă știți ce porunci v'am dat
noi vouă prin Domnul Iisus[1].

3 Căci voia lui Dumnezeu aceasta
este, sfințirea voastră: să vă feriți
de desfrânare;

4 fiecare din voi să știe să-și stă-
pânească trupul[2] în sfințenie și
cinste,

5 nu în patima poftei – așa cum
fac neamurile care nu-L cunosc pe
Dumnezeu –;

6 în această privință nimeni să nu
încalce dreptul fratelui său[3] și nici
să-l păgubească, fiindcă Domnul
este răzbunător pentru toate aces-
tea, după cum mai înainte v'am și
spus și v'am mărturisit.

7 Căci Dumnezeu nu ne-a chemat
la necurăție, ci'ntru sfințenie.

8 Așadar, cel ce se leapădă de aces-
tea, nu de un om se leapădă, ci de
Dumnezeu, Care vi L-a dat vouă
pe Duhul Său cel Sfânt.

9 Cât despre iubirea de frați, nu
aveți nevoie să vă scriu, pentru
că voi înșivă sunteți învățați de
Dumnezeu să vă iubiți unii pe
alții,

10 așa cum o și faceți către toți
frații din Macedonia. Dar vă în-
demnăm, fraților, să prisosiți din
ce în ce mai mult

11 și, așa cum v'am poruncit noi,
să râvniți a trăi în liniște, să vă
vedeți fiecare de treburile sale și
să lucrați cu mâinile voastre,

[1] „Prin Domnul Iisus" este o variantă stilistică a sintagmei „în Domnul Iisus" din versetul precedent. Înțelesul: prin dumnezeiasca autoritate a Domnului Iisus.

[2] Literal: vasul (metaforă pentru trup ca receptacol al sufletului).

[3] Dreptul aproapelui de a păstra neîntinată de cineva castitatea mariajului.

12 așa încât să vă purtați cuviincios față de cei din afară și să nu aveți nevoie de nimeni.

Luca 11

42 Dar vai vouă, fariseilor!, că dați zeciuială din izmă și din untișor și din toate legumele, dar lăsați la o parte dreptatea și iubirea lui Dumnezeu; pe acestea se cuvenea să le faceți, fără ca pe acelea să le lăsați.

43 Vai vouă, fariseilor!, că iubiți scaunele cele dintâi în sinagogi și salutările în piețe.

44 Vai vouă, cărturari și farisei fățarnici!, că sunteți ca mormintele ce nu se văd și pe care oamenii calcă fără s'o știe".[4]

45 Și răspunzând unul dintre învățătorii de lege, I-a zis: „Învățătorule, spunând acestea ne ocărăști și pe noi?"

46 Iar El a zis: „Vai și vouă, învățătorilor de lege!, că-i împovărați pe oameni cu sarcini anevoie de purtat, dar voi nici cel puțin c'un deget nu le-atingeți.[5]

[4] A călca pe un mormânt însemna nu numai o profanare, ci și dobândirea unei impurități rituale.

[5] *Sfânta Scriptură* versiune diortosită după *Septuaginta*, redactată și adnotată de Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania

Tâlcuire

Domnul își începe mustrarea îndreptată către contemporanii Săi cu faptul că ei „lasă la o parte dreptatea și iubirea de Dumnezeu". Împuținarea dreptății și a dragostei este izvorul tuturor neorânduielilor atât în societate, cât și în fiecare om; iar această împuținare își are rădăcina în iubirea de sine sau egoism. Atunci când egoismul se sălășluiește în inimă, odrăslește în ea o oaste întreagă de patimi. El însuși nimicește dreptatea și dragostea, care cer lepădare de sine, iar patimile zămislite de el alungă toate celelalte virtuți și omul, prin starea sa sufletească, nu se mai potrivește pentru nici un lucru cu adevărat bun. Încă mai poate să dea „zeciuială din izmă și din untariță și din toate legumele", dar nu găsește în sine bărbăție pentru vreo faptă mai deosebită. Asta nu înseamnă că purtarea sa din afară ar fi necuviincioasă. Nu, el se spoiește în tot chipul cu cumsecădenia sa, însă în sine este un „mormânt care nu se vede, și oamenii care umblă peste el nu îl știu". Începutul îndreptării de sine este atunci când în inimă răsare

lepădarea de sine, în urma căreia se reînnoiesc dreptatea și dragostea, iar după acestea încep să prindă viață, una câte una, toate celelalte virtuți. Prin întocmirea sa sufletească, omul capătă atunci bun chip înaintea ochilor lui Dumnezeu, chiar dacă oamenilor, din afară, poate să nu li se pară prea arătos. Dar judecata oamenilor nu e un lucru de seamă atâta vreme cât judecata lui Dumnezeu nu este împotriva noastră..[6]

[6] Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an.*